

Arrest

nr. 175 718 van 3 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ALDELHOF *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 februari 2016.

1.3. Op 22 april 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraakse Arabier te zijn en een soennitische moslim. U werd geboren op 24/10/1989 in Bagdad (provincie Bagdad) en bent opgegroeid in het district Adhamihyah in Bagdad.

In 2005 werd uw vader, die als bewaker voor de rechtbank werkte, slachtoffer bij een incident waarbij een jongen een projectiel naar de rechtbank gooide, waardoor hij gedeeltelijk invalide werd. Hierdoor moest u al snel als kostwinner van het gezin aan de slag. In 2008 ging u tijdelijk naar Syrië als gevolg van het sektarisch geweld. Rond 2010 keerde u terug naar Irak.

In 2011 kreeg u een job bij het ministerie voor Buitenlandse Zaken op de dienst postbedeling. U bleef hier werken tot in 2015. Begin augustus 2015 kreeg u een dreigbrief waarin stond dat u uw werk diende te verlaten of dat men uw huis zou bombarderen. U vermoedt dat soennieten het op u hadden gemunt omdat u op het ministerie werkte met sjiiten, óf dat sjiiten het op u hadden gemunt omdat u soenniet bent. Samen met uw gezin vluchtte u vanuit Adhamiyah naar het district Karadah. Op 1 augustus legde u klacht neer bij de politie en op 5 augustus ging u opnieuw naar de politie om een getuigenis af te leggen. Uw klacht werd doorgegeven aan de rechtbank en zou uiteindelijk zonder gevolg worden afgesloten.

Omstreeks 7 augustus 2015 heeft u Bagdad verlaten om naar Erbil te gaan. Daar bent u ongeveer zeven dagen gebleven, alvorens u uw reis heeft verdergezet naar Turkije. Ongeveer in dezelfde periode, toen u Bagdad al had verlaten, hoorde u van uw burens dat er een inval was geweest in jullie huis door mannen in militaire kledij. Ze richtten vernielingen aan in jullie huis dat gedeeltelijk uitbrandde, net als uw auto.

Van Erbil bent u op 26 augustus 2015 naar Turkije gegaan. Vanuit Turkije bereikte u Griekenland en vervolgens Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland en België, waar u op 15 september een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw dossier legt u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van de identiteitskaarten van twee van uw broers en van uw moeder. Een kopie van de woonstkaart van uw vader, de voedselkaart van uw gezin, een brief waarin bevestigd wordt dat u bent aangenomen op een ministerie, drie medische rapporten in verband met de gezondheidstoestand van uw vader als gevolg van de aanslag in 2005, uw ingediende klacht bij de politie, de opening van een proces-verbaal naar aanleiding van de klacht, een getuigenis van u en van uw familielid A.(...) over de feiten die zich voordeden, een bevestiging van het feit dat de politie uw dossier overmaakte aan de rechtbank van Al-Karkh en een document van de rechtbank in verband met het afsluiten van het onderzoek. Ten slotte legt u ook 3 foto's neer van uw vernietigde huis in Adhamiyah.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat u vervolging vreest van onbekenden die wilden dat u uw werk bij de overheid verliet. Zij stuurden u een dreigbrief en vernietigden uw huis.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd doordat uw verklaringen over verschillende kernaspecten van uw asielrelaas afwijken van de inhoud van de documenten die u ter ondersteuning hiervan voorlegt. Bovendien komen uit uw opeenvolgende verklaringen enkele incoherenties naar voren.

Eerst en vooral kan de volgorde van de gebeurtenissen zoals u ze vertelde op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), niet in overeenstemming gebracht worden met de inhoud van de klacht die u indiende bij de politie, waarin uw eigen verklaringen werden opgenomen, en die u neerlegde ter ondersteuning van uw asielaanvraag (document 11 uit de inventaris). Volgens uw verklaringen op het CGVS kreeg u eerst een dreigbrief, ging u vervolgens klacht indienen bij de politie, verliet u Bagdad, en werd pas nadien jullie huis vernietigd. U vertelt immers hoe u na het krijgen van de brief bijna onmiddellijk naar de politie ging: Een dag wilde ik naar mijn werk gaan en ik heb een papier onder de deur gevonden. Daar stond een bedreiging op. Ik ben niet naar het werk

gegaan. (...) We zijn direct naar de politie gegaan (CGVS Gehoorverslag, p. 13). Wanneer u wordt gevraagd of u op de dag zelf van de brief heeft klacht neergelegd, preciseert u dat het de dag erna was (Heeft u de klacht ingediend op de dag zelf dat u de dreigbrief heb gekregen? De volgende dag, op 1/8, CGVS Gehoorverslag p. 14). Volgens uw verklaringen diende u de klacht dus hoe dan ook een weinig na het krijgen van de brief in. U preciseert ook in de loop van uw verklaringen op het CGVS dat de vernietiging van jullie huis ongeveer zeven dagen na het krijgen van de brief plaatsvond (CGVS Gehoorverslag, p. 14 en p. 16). U licht verder ook toe dat u op dat moment Bagdad al had verlaten (Toen de inval gebeurd was, was ik op reis. (...) Naar hier, naar Turkije), CGVS Gehoorverslag, pp. 16). Ten slotte legt u ook nog uit dat het vernietigen van jullie woning een wraakactie was voor het feit dat u klacht indiende (CGVS Gehoorverslag, p. 20) wat een verdere bevestiging is van het feit dat de beschadiging van jullie huis na het indienen van de klacht plaatsvond. Doch, uit de inhoud van de neergelegde klacht blijkt dat u in die klacht al melding maakte van de beschadiging aan uw huis: Ze hebben een bom geplaatst. Het leidde tot schade en verbranding van het huis (document 11 uit de inventaris). Nochtans verklaarde u op het CGVS over het neerleggen van deze klacht: Ik heb gezegd wat er is gebeurd met mij. Dat men dreigde mij te vermoorden. Dat mijn huis, dat ze daar een explosie op gingen doen (CGVS Gehoorverslag, p. 17). U vermeldt met andere woorden helemaal niet dat u tijdens uw aanklacht al zou gezegd hebben dat er al een aanslag was gebeurd. Wanneer u erop gewezen wordt dat in de documenten die u voorlegt ook al iets staat over de inval in het huis, antwoordt u enkel dat in de bedreigingsbrief stond geschreven dat men u zou gaan vermoorden en dat men uw huis zou laten ontploffen indien u uw werk niet verliet (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat in de klacht, zoals u ze neerlegt, zaken staan vermeld die volgens uw verklaringen pas na het neerleggen van de klacht hebben plaatsgevonden. Deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en het neergelegde document ondergraaft de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate.

Uw verklaringen en de inhoud van de documenten lopen niet alleen uiteen voor wat betreft de chronologie en de inhoud van de gebeurtenissen, maar ook de data die u opgeeft in uw verklaringen zijn geenszins in overeenstemming te brengen met de data op de documenten. Op de DVZ verklaarde u dat u de dreigbrief had ontvangen begin augustus 2015 (DVZ Vragenlijst, 2.5). Op het CGVS verklaart u, zoals eerder vermeld, dat u de klacht indiende op 1 augustus, een dag na het krijgen van de brief, waardoor men ervan kan uitgaan dat u de brief ten vroegste op 31 juli vond (CGVS Gehoorverslag, p. 14). De klacht die u indiende heeft echter als datum 28 juli 2015, en dateert dus van vóór de dag waarop u volgens uw verklaringen de dreigbrief zou hebben gekregen (doc.11 uit de inventaris). Wanneer u wordt gewezen op het feit dat de datum van de klacht niet beantwoordt aan de manier waarop u de gebeurtenissen in de tijd situeert, antwoordt u dat het om niet meer dan een stempel gaat, en dat het in Irak niet ongewoon is dat men de stempel niet elke keer aanpast aan de reële datum (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Nog afgezien van het feit of de datum effectief deel uitmaakt van de stempel of eerder handgeschreven werd toegevoegd (dit is moeilijk op te maken uit het document), lijkt het toch merkwaardig dat men bij officiële instanties in Irak geen aandacht zou hebben voor deze aspecten, en dat u bovendien ook zelf deze fout niet opmerkte. De tegenstrijdigheid wat betreft de data komt bovendien bovenop de tegenstrijdigheden op inhoudelijk vlak, die hierboven werden uiteengezet, waardoor ze de twijfels omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder bevestigt.

Volledigheidshalve moet ook worden toegevoegd dat het bijzonder vreemd is dat in de door u neergelegde klacht niet expliciet wordt vermeld dat u een dreigbrief kreeg, maar dat alleen in algemene bewoordingen naar een bedreiging wordt verwezen: Mijn familie en ik werden met de dood en gedwongen verplaatsing bedreigd (document 11 uit de inventaris). Nochtans had u de brief wel aan de politie overhandigd, zoals blijkt uit het feit dat u verklaart dat de politie de brief heeft bijgehouden (CGVS Gehoorverslag, p. 14). Evenmin is een kopie van de dreigbrief toegevoegd aan de klacht, waardoor deze ook niet werd doorgegeven aan de rechtbank met oog op een gerechtelijk onderzoek, zoals ook blijkt uit het document van de politie bestemd voor de rechtbank en het document van de rechtbank zelf (document 14 en 15 uit de inventaris). Zelfs al heeft de politie, zoals u verklaart, amper gekeken naar de dreigbrief (CGVS Gehoorverslag, p. 15), dan nog is het vreemd dat de brief niet eenvoudigweg is toegevoegd aan het dossier. Ze namen overigens wel de moeite om foto's toe te voegen als bewijsstuk van de toestand van jullie huis zoals blijkt uit het document van de rechtbank (document 15 uit de inventaris), maar de brief is nergens terug te vinden. Enkel uw familielid die voor u als getuige optrad bij de politie maakte melding van een dreigbrief (document 13 uit de inventaris). Dat de brief geen deel uitmaakt van uw aanklacht en zelfs amper wordt vermeld, doet verder twijfelen aan het bestaan ervan. Men moet opnieuw vaststellen dat uw verklaringen en de door u neergelegde documenten ter ondersteuning hiervan maar moeilijk met elkaar in overeenstemming kunnen worden gebracht, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondergraaft.

Op basis van bovenstaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat de discrepanties tussen de inhoud van uw verklaringen en de documenten die u neerlegt en die nauw samenhangen met uw asielrelaas, dermate groot zijn dat ze niet alleen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondergraven maar ook de waarachtigheid van deze door u neergelegde stukken onderuit halen. Daar komt nog bij dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling allerlei documenten worden afgeleverd, waardoor de bewijswaarde van deze stukken uiterst relatief is.

Nog los van het voorgaande en van de door u neergelegde documenten, moet opgemerkt worden dat ook uw opeenvolgende verklaringen ongerijmdheden bevatten.

Zo verklaarde u eerst dat u in Bagdad bleef om het onderzoek bij de rechtbank af te wachten en voegde u er zelfs aan toe dat u zich op 14/8 nog naar de rechtbank in Bagdad zou hebben begeven (CGVS Gehoorverslag, p. 13). Later in hetzelfde gehoor verklaart u dan weer dat u kort na het krijgen van de dreigbrief, namelijk na het afleggen van de getuigenis op 5 augustus, ongeveer op 7 augustus Bagdad hebt verlaten (CGVS Gehoorverslag, p. 17-18). Los van het feit dat beide opgegeven data van elkaar verschillen, moet opgemerkt worden dat er toch een essentieel verschil bestaat tussen het verlaten van uw stad na het afleggen van de getuigenis enerzijds en het verlaten van de stad nadat u zou hebben vastgesteld dat ook de rechtbank uw zaak niet vooruit kon helpen anderzijds. In het eerste geval geeft u uw hoop op bescherming via de staat immers al op na contact met de politie, in het tweede geval stelde u nog een tijdelijk vertrouwen in bescherming via de rechtbank. Dat u zich niet precies herinnert op welk van deze twee momenten u uw stad ontvluchtte, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte blijkt uit de vergelijking van uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ Vragenlijst 3.5) en het CGVS een ongerijmdheid. Op de DVZ verklaarde u dat u in het begin van augustus 2015 een dreigbrief kreeg. In deze dreigbrief stond dat u uw werk moest verlaten, of dat u anders zou vermoord worden en uw huis gebombardeerd. U vermeldt dat u hierover aangifte deed en sluit uw verklaringen af door te verklaren: Ik heb mij voorbereid en vervolgens heb ik mijn land definitief verlaten (DVZ Vragenlijst 3.5). U maakt met andere woorden geen enkele melding van het feit dat uw huis ook effectief zou beschadigd zijn of in brand gestoken. Dat u dit feit, dat een essentieel gegeven is in het relaas van uw vervolging, bij aanvang naliet te vermelden, werpt een verdere schaduw op de betrouwbaarheid van uw verklaringen.

Uit bovenstaande moet geconcludeerd worden dat u er niet in bent geslaagd te overtuigen dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De overige elementen die u neerlegt kunnen niets aan bovenstaande beslissing veranderen. Een aantal documenten (uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart van uw moeder en van twee van uw broers, de woonstkaart van uw vader en uw voedselrantsoenkaart) dat u neerlegt staft de identiteit van u en uw gezinsleden, maar die stond verder niet ter discussie.

De drie medische certificaten die u voorlegt in verband met het incident aan de rechtbank van uw vader tonen aan hoe hij het slachtoffer werd van een aanslag tegen de rechtbank in 2005. Uit uw verklaringen kan echter niet worden opgemaakt dat uw vader noch uzelf in verband met deze incidenten persoonlijk vervolgd of geïdendeerd werden.

Het document in verband met uw benoeming, kan hooguit uw betrekking bij het ministerie bevestigen. Hierbij dient wel te worden opgemerkt, dat het bezwaarlijk als officieel document kan gelden. Zo bevat het bijvoorbeeld geen officiële hoofding – in tegenstelling van wat men kan verwachten van dit soort documenten – en wordt de dienst waarin u werd in dienst gesteld niet vermeld. Deze vormelijke aberraties verminderen dan ook de bewijswaarde van dit document. Zij bovendien benadrukt dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd (zie Landeninformatie), wat verder afbreuk doet aan de waarachtigheid van dit document.

Wat ten slotte de foto's van uw vernietigd huis betreft, is het voor het CGVS onmogelijk vast te stellen of het om uw huis gaat, noch of de zichtbare vernielingen het gevolg zijn van de door u geciteerde vervolgingsfeiten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met

meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel, stelt verzoeker het niet eens te kunnen zijn met de motivering van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en stelt dat de essentie van zijn asielrelaas zich wel degelijk heeft voorgedaan. Hij is echter niet over de gehele lijn eerlijk geweest. Verzoeker licht toe dat, hoewel hij bedreigd werd en zijn huis gebombardeerd werd, hij niet zelf de klacht heeft neergelegd. De klacht werd in zijn naam neergelegd door zijn broer. Verzoeker stelt dat hem door een medeiasielzoeker werd aangeraden te vertellen dat hij zelf de klacht had neergelegd. Hij werd naar eigen zeggen geadviseerd dat men enkel bescherming kan krijgen indien blijkt dat men de bescherming niet kan krijgen in het land van herkomst en hij werd foutief ingelicht dat het hiervoor van belang was dat hij zelf de klacht zou indienen. Verzoeker durfde bijgevolg niet verklaren dat hij zelf de klacht niet had neergelegd. Dit heeft ertoe geleid dat er sommige tegenstrijdigheden zijn gekropen in zijn verklaringen of zijn verklaringen niet altijd overeenstemden met de ondersteunende documenten, aldus verzoeker, die evenwel meent dat het geen leugens of tegenstrijdigheden van ernstig formaat zijn.

Verzoeker vervolgt zijn verweer als volgt:

"4.4.

Met betrekking tot het feit dat verzoekers verklaringen zouden afwijken van de ondersteunende documenten

Verzoeker heeft verklaard dat het huis pas gebombardeerd werd nadat de klacht werd neergelegd, terwijl de klacht al achting maakt van de bombardementen van het huis.

De commissaris-generaal meent dat ook dat de documenten verzoeker zijn asielrelaas niet ondersteunen.

Echter heeft verzoeker reeds hierboven geduid dat hij niet durfde toegeven dat het zijn broer was die de klacht heeft ingediend.

Nadat verzoeker de klacht ontvangen heeft, is hij samen met zijn familie naar het huis van zijn grootvader in Erbill getrokken.

Terwijl verzoeker daar verbleef, vernamen ze van de buurvrouw dat hun huis gebombardeerd was.

De broer van verzoeker is dan in naam van verzoeker klacht gaan indienen.

Verzoeker heeft zijn badge en zijn identiteitsdocumenten aan zijn broer gegeven. De broer van verzoeker is klacht gaan indienen.

Nu verzoeker zelf de klacht niet is gaan neerleggen, beschikte hij niet over de details van de klachten en zijn er wat tegenstrijdigheden bevonden.

Verzoeker zelf is bij zijn grootvader gebleven en vanuit Erbill gevlucht naar Turkije.

Verzoeker was dus niet thuis toen de bommen werden geplaatst in zijn huis, maar op het moment dat de klacht werd neergelegd, hadden de bombardementen wel al plaatsgevonden.

De broer heeft het dan ook zo verklaard bij de politie.

Nu verzoeker niet langer thuis was toen de bombardementen plaatsvonden en ook niet toen de klacht werd ingediend, stelde hij dat hij bij de politie nog niet over de bombardementen vertelde. Echter is dit foutief.

Verzoeker die zelf de klacht niet heeft ingediend, bekent dat hij geen eenduidige verklaringen kon afleggen hieromtrent.

Verzoeker erkent dat hij beter eerlijk was geweest omtrent het feit dat zijn broer de klacht in zijn naam had ingediend.

Echter dacht hij dat dit tot een negatieve beslissing zou leiden op grond van fout advies. Het valt dus te begrijpen dat verzoeker hieromtrent verkeerde verklaringen heeft afgelegd.

b)

Verder werd een tegenstrijdigheid bevonden in het document van de onderzoeksrechter.

De tegenstrijdigheid aangetroffen in de datum van verzoeker, moet effectief een vergissing zijn.

Immers werd eind juli verzoeker bedreigd.

Verzoeker is hierop gevlucht met zijn familie naar het huis van zijn grootvader.

Toen ze het nieuws kregen dat het huis gebombardeerd werd, is de broer van verzoeker klacht gaan neerleggen.

Verzoeker zelf is naar Turkije gevlucht.

De klacht werd neergelegd op 01/08/2015. De broer van verzoeker werd later terug uitgenodigd om opnieuw zijn verklaring af te leggen. De broer van verzoeker ging samen in naam van verzoeker met een getuige opnieuw verklaringen afleggen. Dit was op datum van 05/08/2015.

Hierna werd de klacht overgemaakt aan de onderzoeksrechter. Dit op datum van 14/08/2015. De onderzoeksrechter heeft een duidelijk antwoord geschreven op de brief van 14/08/2015.

Op het document van de onderzoeksrechter zelf staat de datum van 28/07/2015. Dit moet evident een vergissing betreffen.

Al de documenten onderlijnen de essentie van het asielrelaas van verzoeker.

Er liggen maar liefst 5 documenten voor die allemaal dezelfde problematiek aanhalen. De chronologie strookt met het asielrelaas van verzoeker.

Enkel de datum van het laatste document betreft een vergissing. Dit impliceert echter niet dat aan geen enkel document geloof moet gehecht worden.

4.4.

Met betrekking tot de ongerijmdheden.

a)

Verder worden een aantal ongerijmdheden verweten aan verzoeker.

Verzoeker verklaarde eerst dat hij zelf noch op datum van 14/08/2015 zich naar de rechtbank heeft begeven, later verklaarde hij toen al Bagdad te hebben verlaten.

Verzoeker erkent dat deze tegenstrijdigheid in zijn verklaringen zijn geslopen en dit omdat hij niet eerlijk geweest is over wie de klacht heeft neergelegd en wie de klacht verder heeft opgevolgd.

Verzoeker is onmiddellijk na de dreigementen Bagdad verlaten.

Het is de broer van verzoeker die de klacht heeft ingediend en dit verder heeft opgevolgd.

Verzoeker was op 14/08/2015 al niet meer in Bagdad.

Omdat verzoeker niet volledig eerlijk was geweest over het feit dat zijn broer de klacht had ingediend, is er ook een tegenstrijdigheid vastgesteld.

Deze tegenstrijdigheid impliceert echter niet dat verzoeker zijn asielrelaas niet waar is.

b)

Verder wordt het ook opmerkelijk bevonden dat verzoeker bij DVZ niet verklaard heeft dat zijn huis ook effectief beschadigd is geweest.

Verzoeker wenst te bandrukken dat hij bij DVZ meermaals te horen heeft gekregen at hij een korte samenvatting moest geven.

Verzoeker heeft aangehaald dat hij bedreigd werd en dat ze dreigden zijn huis te bombarderen. Deze dreigementen zijn ook uitgevoerd. Verzoeker werd verteld dat hij later zijn volledig verhaal te doen. Verzoeker heeft dus niet verder kunnen door vertellen.

Dit kan verzoeker niet verweten worden. Des te meer omdat verzoeker reeds niet meer tehuis was op het moment van de bombardementen.

4.5.

Verzoeker heeft oprecht spijt van het feit dat hij niet over heel de lijn eerlijk is geweest.

Verzoeker erkent dat het fout was, maar had hiertoe een gegronde reden.

- 4.5.1.

Verzoeker erkent dat het fout was, maar deed dit op basis van fout advies en een zeer diepgewortelde vrees, om een negatieve beslissing te ontvangen.

Verzoeker werd immers op het hart gedrukt dat hij in eerste instantie zelf hulp had moeten zoeken in het land van herkomst.

Hij dacht dat de klacht van zijn broer niet afdoende zou geweest zijn.

Hoewel verzoeker erkent dat het fout was, is het begrijpelijk.

Hoewel een leugen mogelijks de geloofwaardigheid aantast, impliceert niet elke leugen zomaar een weigeringsbeslissing.

Verzoeker wenst in casu te verwijzen naar het standpunt van UNHCR hieromtrent.

De richtlijnen van UNCHR stellen het volgende.

"Untrue statements by themselves are not a reason for refusal of refugee status and it is the examiner's responsibility to evaluate such statements in the light of all the circumstances of the case."

(UNHCR Handbook on Procedures and Criteria, § 199.)

Verzoekers leugen heeft enkel betrekking op het feit wie de klacht heeft ingediend.

Zijn problemen hebben wel effectief plaatsgevonden.

Het gehele relaas moet beoordeeld worden en een onderscheid moet gemaakt worden tussen de zaken die de kern van het asielverzoek uitmaken en de bijkomende omstandigheden.

Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid moeten alle elementen in ogenschouw worden genomen: niet alleen diegene die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid.

Verzoeker heeft zoals reeds aangehouden verschillende bewijsstukken die aantonen dat hij effectief werd bedreigd en zijn huis gebombardeerd werd.

Verzoeker verzoekt de Raad bijgevolg alle omstandigheden eigen aan zijn asielrelaas te onderzoeken.

Hoewel verzoeker een leugen verteld heeft, dient opgemerkt dat de leugen niet dermate zwaarwichtig is en zelfs verschoonbaar is.

Een leugen met betrekking tot een deel van een asielrelaas impliceert niet dat het gehele asielrelaas niet heeft plaatsgevonden.

Verzoeker heeft gelogen over de indiening van de klacht, maar niet over de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het indienen van de klacht.

- 4.5.3.

Tot slot wenst verzoeker op te merken dat het feit dat hij gelogen heeft, niet impliceert dat verzoeker geen belang heeft in zijn asielprocedure.

a)

Ook in huidige procedure heeft verzoeker een wettig belang. De exceptie 'fraus omnia corrumpit' is in casu niet aan de orde.

Indien een asielaanvraag geweigerd wordt door het CGVS omwille van een leugen, houdt dit niet in dat een beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onontvankelijk is vanwege gebrek aan belang op grond van het beginsel van Fraus Omnia Corrumpit.

Verzoeker kan hieromtrent verwijzen naar cassatierechtspraak.

De Raad van State heeft in twee cassatiearresten van 18 maart 2009 (nr. 191.585 en nr. 191.586) geoordeeld dat fraude niet in de weg staat dat een afgewezen asielzoeker over het vereiste wettige belang beschikt om die beslissing met een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan te vechten, tenzij zou blijken dat het beroep tot nietigverklaring zelf door bedrog is aangetast.

In casu is het beroep niet behept met enige vorm van bedrog. Verzoeker beseft dat hij niet had moeten liegen, maar deed dit vanwege begrijpbare redenen.

Verzoeker heeft in huidig verzoekschrift toegelicht waarom hij in het verleden handelde en heeft in huidig verzoekschrift de volledige waarheid uiteengezet.

De essentie van verzoekers asielrelaas is wel waarheidsgetrouw weergegeven.

Verzoeker heeft wel degelijk een effectief belang bij het indienen van huidig verzoekschrift.

Verzoeker kan ook verwijzen naar rechtspraak van uw instantie, waarbij de Raad expliciet excepties van niet ontvankelijkheid ten gevolge van leugens verworpen heeft.

Zowel in het arrest van 20 juli 2007, met nummer nr. 940, als in het arrest van 28 november 2007, nr. 4201 werd de exceptie verworpen."

Vervolgens betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad. Hij betoogt dat de bestreden beslissing niet effectief gebaseerd is op de COI Focus van 31 maart 2016. De motivering omtrent de subsidiaire bescherming is volgens verzoeker immers een standaardmotivering. Meer zelfs, het is dezelfde motivering als de motivering van alle beslissingen van voor april 2016, waar slechts één zin aan toegevoegd werd. Verzoeker meent dan ook dat onmogelijk kan voorgehouden worden dat de commissaris-generaal, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, een afdoende onderzoek heeft gevoerd naar de actuele veiligheidssituatie in Bagdad. Immers, de commissaris-generaal doet uitschijnen dat de beslissing gebaseerd is op de actuele situatie, terwijl de beslissing al bestond voor het publiceren van deze informatie. Dit is naar mening van verzoeker evident een vorm van machtsmisbruik. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de situatie relatief veilig is, dat Bagdad niet wordt belegerd door IS en dat er niet veel slachtoffers gemaakt worden, lijkt de commissaris-generaal voorbij te zijn gegaan aan essentiële informatie uit de COI Focus omtrent het handelen van IS en de vele slachtoffers die hierbij toch vallen, aldus verzoeker, die verwijst naar een aantal fragmenten uit de COI Focus waaruit volgens hem duidelijk blijkt dat de bestreden beslissing niet gebaseerd is op de huidige COI Focus of op zijn minst de beslissing geen juiste gevolgtrekking is. Verzoeker benadrukt dat UNHCR de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 als een intern gewapend conflict heeft gekwalificeerd en dat dit standpunt nog steeds van kracht is. Hij wijst erop dat de COI Focus letterlijk stelt dat IS nog steeds de capaciteit heeft om aanslagen te plegen en werpt op dat het feit dat de aard veranderd is niet impliceert dat er minder slachtoffers vallen. De COI Focus erkent immers het hoge aantal burgerslachtoffers en stelt dat IS zich richt op burgers en op langere termijn veel slachtoffers maakt, maar toch meent de commissaris-generaal onterecht dat hij geen nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker vervolgt dat het risico in zijn hoofde om slachtoffer te worden van het heersende geweld, extra hoog is omdat hij soenniet is. Hij citeert opnieuw een aantal passages uit de COI Focus en werpt op dat door de huidige machtstoename van de sjjiitische milities er ook een toename van het sektarisch geweld is, dat voornamelijk soennieten slachtoffer worden van het geweld, dat er in de COI Focus zelfs een vergelijking wordt gemaakt met de 'religious cleansing' van in 2006-2007 en dat de soennieten worden gevisieerd en het mikpunt vormen van mensenrechtenschendingen en dagelijks het slachtoffer worden van moorden, ontvoeringen en andere vormen van geweld. Verzoeker laakt dat, hoewel hij soenniet is en bijgevolg een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het aan de gang zijnde geweld in Bagdad, de commissaris-generaal hieraan helemaal geen aandacht besteedt en hieromtrent in de bestreden beslissing niets wordt gemotiveerd.

Verzoeker betoogt vervolgens dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet alle informatie in overweging heeft genomen en dat de motivering in de bestreden beslissing dat het aantal slachtoffers van de aanslagen beduidend lager ligt dan in 2013, dat het algemeen leven in Bagdad verder gaat en dat Bagdad zelf grote vluchtelingenstromen aanneemt niet alleen niet afdoende is, maar bovendien soms flagrant foutief. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van de nood aan de subsidiaire beschermingsstatus geen rekening lijkt te houden met het aantal burgers die slachtoffer zijn, de doelwitten, het willekeurig geweld en de aard van het gebruikte geweld. Er blijkt immers dat er sprake is van terreuraanslagen, ontvoeringen en moorden en dat het geweld voornamelijk gericht is op onschuldige slachtoffers, namelijk burgers. Dit zijn evident al zaken die wijzen op een reëel risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, nu het beoogde doel van het geweld juist willekeurige slachtoffers maken is, aldus verzoeker, die voorts onder verwijzing naar de COI Focus toegevoegd aan het administratief dossier stelt dat de stelling van de commissaris-generaal dat het aantal burgerslachtoffers beduidend lager ligt dan in 2013 volledig foutief is. Waar in de bestreden beslissing verder wordt aangehaald dat Bagdad een functionerende grootstad is en dat het openbare leven niet is stilgevallen, werpt verzoeker op dat de afwezigheid van een openbaar leven geen vereiste is om te kunnen spreken van een 'ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld' conform artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Dit is een bijkomende voorwaarde die het Commissariaat-generaal toevoegt aan

de beoordeling van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Bovendien dient vastgesteld dat het dagelijks publieke leven nooit is gestopt, zelfs niet in de meest gewelddadige periode van 2006 en 2007. Dit argument raakt naar mening van verzoeker bijgevolg kant noch wal om te motiveren dat er geen nood is aan de subsidiaire bescherming. Verzoeker wijst er te dezen nog op dat het Commissariaat-generaal in 2014 en begin 2015 het algemeen beleid voerde waarbij personen afkomstig van Bagdad die asiel aanvroegen wel in aanmerking kwamen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Toen vormde de verderzetting van het dagelijks leven geen enkel bezwaar voor het toekennen van de subsidiaire bescherming. De bocht van 180 graden in het beleid van de Commissaris-generaal en de volledige willekeur die hierbij aan te pas lijkt te komen, is evident kennelijk strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel, aldus nog verzoeker, die zich voorts nog de vraag stelt waarom de Commissaris-generaal de gevolgtrekking maakt dat er geen nood is aan subsidiaire bescherming omdat intern ontheemden hun eigen oorlogsgebied ontvluchten en in Bagdad terecht komen. Immers blijkt juist dat ook de toestroom aan intern ontheemden voor bijkomende problemen zorgt en hieruit kan volgens verzoeker onmogelijk afgeleid worden dat er geen nood zou zijn aan subsidiaire bescherming. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar arrest nr. 165 616 van de Raad van 12 april 2016, waarin dezelfde redenering werd gevolgd.

Tot slot wijst verzoeker naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit de zeer precare veiligheidssituatie in Bagdad moet blijken, citeert hij uit het ambtsbericht *“Veiligheidssituatie in Irak”* van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken en verwijst hij naar publicaties in de media die aantonen dat in Bagdad zeer recent een aanslagengolf plaatsvindt, alsook naar cijfermateriaal van Iraq Body Count. Hij wijst er voorts op dat volgens de recente gegevens van de Britse organisatie *Action on Armed Violence (AOAV)* Irak het meest gevaarlijke land ter wereld blijkt. In het meest gevaarlijke land ter wereld is bovendien de hoofdstad Bagdad de meest gevaarlijke stad ter wereld, aldus het *Verisk Maplecroft's New Global Alerts Dashboard (GAD)*, een online portaalsite die wereldwijd alle gerapporteerde terroristische incidenten analyseert. Dat de veiligheidssituatie in Bagdad fluctuerend is en actueel nog zeer gevaarlijk, blijkt bovendien uit het feit dat op 30 april 2016 de noodtoestand werd afgekondigd voor Bagdad door de Iraakse autoriteiten, aldus verzoeker, die betoogt dat het duidelijk mag zijn dat Bagdad in elk geval een plaats is waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat er in Bagdad sprake is van willekeurig geweld en dat hij bij terugkeer het gevaar loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *“IS pleegt dubbele aanslag in Bagdad: negen doden”* van HLN van 25 februari 2016, het artikel *“IS eist bomaanslag Bagdad op, zeker 70 doden”* van HLN van 28 februari 2016, het artikel *“Minstens 24 doden en 33 gewonden bij bomaanslag in Bagdad”* van HLN van 30 april 2016, het artikel *“Acht doden en dertig gewonden bij bomaanslagen IS in Bagdad”* van HLN van 23 april 2016, het artikel *“Noodtoestand Bagdad na bestorming parlamentsgebouw”* van HLN van 30 april 2016, het artikel *“Tientallen doden door autobommen in Bagdad”* van HLN van 11 mei 2016, het artikel *“Minstens 80 doden bij bomaanslagen in Bagdad”* van HLN van 17 mei 2016, het artikel *“IS doodt 25 politierekruten in Jemen, valt gasfabriek in Bagdad aan”* van HLN van 15 mei 2016 en het artikel *“Daesh met Bagdad à feu et à sang”* van Le Monde.

2.2.2. Op 19 augustus 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 23 juni 2016 en de COI Focus *“Irak. Addendum. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016”* van 12 augustus 2016.

Op 22 augustus 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden. Het betreft het document *“Musings on Iraq, Security in Iraq, Aug 8-14, 2016”* van 16 augustus 2016.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de algehele geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag ondermijnd wordt doordat zijn verklaringen over verschillende kernaspecten van zijn asielaanvraag afwijken van de inhoud van de documenten die hij ter ondersteuning hiervan voorlegt, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) de discrepanties tussen de inhoud

van zijn verklaringen en de documenten die hij neerlegt en die nauw samenhangen met zijn asielrelaas dermate groot zijn dat ze niet alleen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ernstig ondergraven maar ook de waarachtigheid van deze door hem neergelegde stukken onderuit halen en hier nog bijkomt dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling allerlei documenten worden afgeleverd, waardoor de bewijswaarde van deze stukken uiterst relatief is, (iii) hij zich tegensprekt over het moment waarop hij Bagdad ontvluchtte, (iv) hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van het feit dat zijn huis ook effectief zou beschadigd zijn of in brand zou zijn gestoken, (v) de drie medische certificaten in verband met het incident aan de rechtbank aantonen hoe zijn vader het slachtoffer werd van een aanslag tegen de rechtbank in 2005 doch uit zijn verklaringen niet kan worden opgemaakt dat hij of zijn vader in verband met deze incidenten persoonlijk vervolgd of geviséerd werden, het document in verband met zijn benoeming hooguit zijn betrekking bij het ministerie kan bevestigen, hoewel formelijke aberraties de bewijswaarde van dit document verminderen, wat betreft de foto's van zijn vernietigd huis onmogelijk kan worden vastgesteld of het om zijn huis gaat, noch of de zichtbare vernielingen het gevolg zijn van de door hem geciteerde vervolgingsfeiten en de overige door hem neergelegde documenten slechts de identiteit van hem en zijn gezinsleden staven, welke niet ter discussie staat en (vi) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 maart 2016 (CG nr. 1525037), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.4.1. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden dat de algehele geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas ondermijnd wordt doordat zijn verklaringen over verschillende kernaspecten van zijn asielrelaas afwijken van de inhoud van de documenten die hij ter ondersteuning hiervan voorlegt en dat de discrepanties tussen de inhoud van zijn verklaringen en de documenten die hij neerlegt en die nauw samenhangen met zijn asielrelaas dermate groot zijn dat ze niet alleen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ernstig ondergraven maar ook de waarachtigheid van deze door hem neergelegde stukken onderuit halen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet over de gehele lijn eerlijk is geweest, dat de klacht niet door hemzelf maar door zijn broer in zijn naam werd neergelegd, dat hij door een medeasielzoeker werd geadviseerd dat men enkel bescherming kan krijgen indien blijkt dat men de bescherming niet kan krijgen in het land van herkomst en hij werd foutief ingelicht dat het hiervoor van belang was dat hij zelf de klacht zou indienen, dat hij bijgevolg niet durfde verklaren dat hij zelf de klacht niet had neergelegd en dat dit ertoe heeft geleid dat er sommige tegenstrijdigheden in zijn verklaringen zijn gekropen of zijn verklaringen niet altijd overeenstemden met de ondersteunende documenten, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zich bedient van loutere post-factum beweringen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch die niet de minste steun vinden in de door hem ter staving van zijn asielaanvraag neergelegde stukken. Immers, de klacht tegen onbekenden ingediend bij de onderzoeksrechter van de rechtbank van al-Karkh dd. 28 juli 2015 vermeldt verzoeker en niet diens broer als melder van de klacht en werd ook door verzoeker zelf en niet door zijn broer ondertekend. Hetzelfde geldt voor de opening van het proces-verbaal naar aanleiding van de klacht dd. 1 augustus 2015. Ook dit document noemt verzoeker als melder van de klacht, waarna de verklaring wordt weergegeven die hijzelf en niet broer heeft afgelegd. Het proces-verbaal werd eveneens door verzoeker zelf ondertekend. Ook in de getuigenis afgelegd voor de onderzoeksrechter van de rechtbank van al-Karkh op 5 augustus 2015 wordt uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker, en dus niet zijn broer, onder ede een verklaring heeft afgelegd en ook dit stuk werd door verzoeker zelf ondertekend. Nergens in de door verzoeker bijgebrachte stukken wordt enige melding gemaakt van verzoekers broer, noch van het feit dat hij de klacht in naam van verzoeker zou hebben ingediend. De Raad hecht dan ook niet het minste geloof aan verzoekers huidige beweringen in dit verband en het hoeft voorts geen betoog dat verzoeker er met het thans afleggen van manifest afwijkende verklaringen, die opnieuw niet te rijmen vallen met de inhoud van de door hem bijgebrachte stukken, allerminst in slaagt zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift ook een nieuwe versie van de feiten geeft over het ogenblik waarop de klacht zou zijn ingediend en thans beweert dat de klacht werd ingediend nadat zijn huis werd "gebombardeerd". Dit staat echter haaks op verzoekers verklaringen op de zetel van het Commissariaat-generaal, waaruit duidelijk blijkt dat de vernietiging van zijn huis plaatsvond na het indienen van de klacht en waar hij zelfs uitdrukkelijk stelde dat de vernietiging van de woning een wraakactie was voor het feit dat hij klacht indiende. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht het volgende uiteengezet: *"Eerst en vooral kan de volgorde van de gebeurtenissen zoals u ze vertelde op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), niet in overeenstemming gebracht worden met de inhoud van de klacht die u indiende bij de politie, waarin uw eigen verklaringen werden opgenomen, en die u neerlegde ter ondersteuning van uw asielaanvraag (document 11 uit de inventaris). Volgens uw verklaringen op het CGVS kreeg u eerst een dreigbrief, ging u vervolgens klacht indienen bij de politie, verliet u Bagdad, en werd pas nadien jullie huis vernietigd. U vertelt immers hoe u na het krijgen van de brief bijna onmiddellijk naar de politie ging: Een dag wilde ik naar mijn werk gaan en ik heb een papier onder de deur gevonden. Daar stond een bedreiging op. Ik ben niet naar het werk gegaan. (...) We zijn direct naar de politie gegaan (CGVS Gehoorverslag, p. 13). Wanneer u wordt gevraagd of u op de dag zelf van de brief heeft klacht neergelegd, preciseert u dat het de dag erna was (Heeft u de klacht ingediend op de dag zelf dat u de dreigbrief heb gekregen? De volgende dag, op 1/8, CGVS Gehoorverslag p. 14). Volgens uw verklaringen diende u de klacht dus hoe dan ook een weinig na het krijgen van de brief in. U preciseert ook in de loop van uw verklaringen op het CGVS dat de vernietiging van jullie huis ongeveer zeven dagen na het krijgen van de brief plaatsvond (CGVS Gehoorverslag, p. 14 en p. 16). U licht verder ook toe dat u op dat moment Bagdad al had verlaten (Toen de inval gebeurd was, was ik op reis. (...) Naar hier, naar Turkije), CGVS Gehoorverslag, pp. 16). Ten slotte legt u ook nog uit dat het vernietigen van jullie woning een wraakactie was voor het feit dat u klacht indiende (CGVS Gehoorverslag, p. 20) wat een verdere bevestiging is van het feit dat de beschadiging van jullie huis na het indienen van de klacht plaatsvond. Doch, uit de inhoud van de neergelegde klacht blijkt dat u in die klacht al melding maakte van de beschadiging aan uw huis: Ze hebben een bom geplaatst. Het leidde tot schade en verbranding van het huis (document 11 uit de inventaris). Nochtans verklaarde u op het CGVS over het neerleggen van deze klacht: Ik heb gezegd wat er is gebeurd met mij. Dat men dreigde mij te vermoorden. Dat mijn huis, dat ze daar een explosie op gingen doen (CGVS Gehoorverslag, p. 17). U vermeldt met andere woorden helemaal niet dat u tijdens uw aanklacht al zou gezegd hebben dat er al een aanslag was gebeurd. Wanneer u erop gewezen wordt dat in de documenten die u voorlegt ook al iets staat over de inval in het huis, antwoordt u enkel dat in de bedreigingsbrief stond geschreven dat men u zou gaan vermoorden en dat men uw huis zou laten ontploffen indien u uw werk niet verliet (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat in de klacht, zoals u ze neerlegt, zaken staan vermeld die volgens uw verklaringen pas na het neerleggen van*

de klacht hebben plaatsgevonden. Deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en het neergelegde document ondergraaft de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate." Waar verzoeker ter verklaring van het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen opnieuw aanhaalt dat zijn broer in zijn naam klacht is gaan indienen en betoogt dat hij daarom niet beschikte over de details van de klachten en hij hieromtrent aldus geen eenduidige verklaringen kon afleggen, kan hij andermaal niet ernstig worden genomen. Verzoeker beweert in het verzoekschrift dat hij na de dreigbrief samen met zijn familie naar het huis van zijn grootvader in Erbil is getrokken, dat hij, terwijl hij daar verbleef, van de buurvrouw vernam dat hun huis "gebombardeerd" was, dat hij hierop zijn badge en zijn identiteitsdocumenten aan zijn broer heeft gegeven, die vervolgens in zijn naam klacht is gaan indienen (p. 6). Zelfs zo aan deze beweringen al enig geloof zou worden gehecht, *quod non* daar hoger reeds werd geoordeeld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou zijn broer in zijn naam de klacht hebben ingediend, dient aldus te worden vastgesteld dat verzoeker ook in deze versie van de feiten perfect op de hoogte was van het tijdstip waarop de klacht precies zou zijn ingediend – door wie dan ook – zodat niet kan worden ingezien waarom hij hieromtrent tijdens het gehoor geen correcte en eenduidige verklaringen zou hebben kunnen afleggen.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden *"Uw verklaringen en de inhoud van de documenten lopen niet alleen uiteen voor wat betreft de chronologie en de inhoud van de gebeurtenissen, maar ook de data die u opgeeft in uw verklaringen zijn geenszins in overeenstemming te brengen met de data op de documenten. Op de DVZ verklaarde u dat u de dreigbrief had ontvangen begin augustus 2015 (DVZ Vragenlijst, 2.5). Op het CGVS verklaart u, zoals eerder vermeld, dat u de klacht indiende op 1 augustus, een dag na het krijgen van de brief, waardoor men ervan kan uitgaan dat u de brief ten vroegste op 31 juli vond (CGVS Gehoorverslag, p. 14). De klacht die u indiende heeft echter als datum 28 juli 2015, en dateert dus van vóór de dag waarop u volgens uw verklaringen de dreigbrief zou hebben gekregen (doc.11 uit de inventaris). Wanneer u wordt gewezen op het feit dat de datum van de klacht niet beantwoordt aan de manier waarop u de gebeurtenissen in de tijd situeert, antwoordt u dat het om niet meer dan een stempel gaat, en dat het in Irak niet ongewoon is dat men de stempel niet elke keer aanpast aan de reële datum (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Nog afgezien van het feit of de datum effectief deel uitmaakt van de stempel of eerder handgeschreven werd toegevoegd (dit is moeilijk op te maken uit het document), lijkt het toch merkwaardig dat men bij officiële instanties in Irak geen aandacht zou hebben voor deze aspecten, en dat u bovendien ook zelf deze fout niet opmerkte. De tegenstrijdigheid wat betreft de data komt bovendien bovenop de tegenstrijdigheden op inhoudelijk vlak, die hierboven werden uiteengezet, waardoor ze de twijfels omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder bevestigt."* Verzoeker komt in voorliggend verzoekschrift in wezen niet verder dan het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal en de stelling dat de datum van 28 juli 2015 op het document van de onderzoeksrechter evident een vergissing moet betreffen, waarmee hij er echter niet in slaagt een ander licht te werpen op het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Er dient te dezen nog worden opgemerkt dat het document van de onderzoeksrechter dd. 28 juli 2015 in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift geen antwoord betreft op het overmaken van de klacht aan de rechtbank van al-Karkh dd. 14 augustus 2015 doch wel de initiële klacht tegen onbekenden betreft naar aanleiding waarvan op 1 augustus 2015 een proces-verbaal werd geopend. Waar verzoeker nog meent dat alle door hem neergelegde documenten de essentie van zijn asielrelaas onderlijnen, dient te worden herhaald dat de inhoud van deze documenten niet alleen volledig haaks staat op verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd in de loop van de administratieve procedure doch, zoals hoger reeds werd uiteengezet, evenmin strookt met de versie van de feiten zoals door verzoeker in voorliggend verzoekschrift werd uiteengezet.

Tot slot treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing terecht opmerkt *"Volledigheidshalve moet ook worden toegevoegd dat het bijzonder vreemd is dat in de door u neergelegde klacht niet expliciet wordt vermeld dat u een dreigbrief kreeg, maar dat alleen in algemene bewoordingen naar een bedreiging wordt verwezen: Mijn familie en ik werden met de dood en gedwongen verplaatsing bedreigd (document 11 uit de inventaris). Nochtans had u de brief wel aan de politie overhandigd, zoals blijkt uit het feit dat u verklaart dat de politie de brief heeft bijgehouden (CGVS Gehoorverslag, p. 14). Evenmin is een kopie van de dreigbrief toegevoegd aan de klacht, waardoor deze ook niet werd doorgegeven aan de rechtbank met oog op een gerechtelijk onderzoek, zoals ook blijkt uit het document van de politie bestemd voor de rechtbank en het document van de rechtbank zelf (document 14 en 15 uit de inventaris). Zelfs al heeft de politie, zoals u verklaart, amper gekeken naar de dreigbrief (CGVS Gehoorverslag, p. 15), dan nog is het vreemd dat de brief niet eenvoudigweg is toegevoegd aan het dossier. Ze namen overigens wel de moeite om foto's toe te*

voegen als bewijsstuk van de toestand van jullie huis zoals blijkt uit het document van de rechtbank (document 15 uit de inventaris), maar de brief is nergens terug te vinden. Enkel uw familielid die voor u als getuige optrad bij de politie maakte melding van een dreigbrief (document 13 uit de inventaris). Dat de brief geen deel uitmaakt van uw aanklacht en zelfs amper wordt vermeld, doet verder twijfelen aan het bestaan ervan. Men moet opnieuw vaststellen dat uw verklaringen en de door u neergelegde documenten ter ondersteuning hiervan maar moeilijk met elkaar in overeenstemming kunnen worden gebracht, wat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondergraaft. Verzoeker laat in voorliggend verzoekschrift deze vaststellingen en overwegingen, die pertinente en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief en bijdragen tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven, volledig ongemoeid zodat voormelde motivering onverminderd overeind blijft.

2.4.2. Daarnaast wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er correct op dat verzoekers opeenvolgende verklaringen tevens een aantal ongerijmdheden bevatten.

2.4.2.1. Zo wordt vooreerst terecht opgemerkt dat verzoeker zich tegenspreekt over het moment waarop hij Bagdad ontvluchtte. Verzoeker erkent dat hij hieromtrent tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Hij tracht deze tegenstrijdigheid echter opnieuw, tot vervelens toe, te verklaren door het feit dat hij niet eerlijk is geweest over wie de klacht heeft neergelegd en wie de klacht verder heeft opgevolgd. Hij benadrukt dat hij onmiddellijk na de dreigementen Bagdad heeft verlaten en herhaalt dat zijn broer de klacht heeft ingediend en dit verder heeft opgevolgd. Het hoeft geen betoog dat verzoeker er, mede gelet op het geheel van wat voorafgaat, met dergelijk verweer andermaal niet in slaagt te overtuigen. Het louter uiten van ongeloofwaardige post-factumbeweringen (zie punt 2.4.1.) en het vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen kan bezwaarlijk voldoende worden geacht om de tegenstrijdigheid te herstellen. De motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft dan ook onverminderd staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.4.2.2. Voorts wordt in de bestreden beslissing correct aangehaald dat verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van het feit dat zijn huis ook effectief zou beschadigd zijn of in brand zou zijn gestoken.

Verzoeker brengt hier tegen in dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken meermaals te horen heeft gekregen dat hij een korte samenvatting moest geven en dat hem werd verteld dat hij later zijn volledige verhaal kon doen. Verzoeker heeft naar eigen zeggen dus 'niet verder kunnen door vertellen'.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen, hetgeen hij ook deed (administratief dossier, stuk 13, vraag 3.5. en 3.7.), zodat hij bezwaarlijk ernstig kan volhouden dat hij 'niet verder heeft kunnen door vertellen'. Verzoeker maakte evenwel op geen enkel ogenblik melding van het feit dat zijn huis ook effectief zou beschadigd zijn of in brand zou zijn gestoken. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn relaas bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn, doet hieraan geen afbreuk. Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dergelijk cruciaal element in zijn relaas zodat deze omissie zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling zet.

Ten overvloede wijde de Raad erop dat niet kan worden ingezien op welke wijze het feit dat “verzoeker reeds niet meer tehuis was op het moment van de bombardementen” een invloed zou hebben gehad op de verklaringen die hij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd.

2.4.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar met betrekking tot de overige door hem neergelegde documenten het volgende wordt gesteld: *“De overige elementen die u neerlegt kunnen niets aan bovenstaande beslissing veranderen. Een aantal documenten (uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart van uw moeder en van twee van uw broers, de woonstkaart van uw vader en uw voedselrantsoenkaart) dat u neerlegt staft de identiteit van u en uw gezinsleden, maar die stond verder niet ter discussie.*

De drie medische certificaten die u voorlegt in verband met het incident aan de rechtbank van uw vader tonen aan hoe hij het slachtoffer werd van een aanslag tegen de rechtbank in 2005. Uit uw verklaringen kan echter niet worden opgemaakt dat uw vader noch uzelf in verband met deze incidenten persoonlijk vervolgd of geïdenterd werden.

Het document in verband met uw benoeming, kan hooguit uw betrekking bij het ministerie bevestigen. Hierbij dient wel te worden opgemerkt, dat het bezwaarlijk als officieel document kan gelden. Zo bevat het bijvoorbeeld geen officiële hoofding – in tegenstelling van wat men kan verwachten van dit soort documenten – en wordt de dienst waarin u werd in dienst gesteld niet vermeld. Deze vormelijke aberraties verminderen dan ook de bewijswaarde van dit document. Zij bovendien benadrukt dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd (zie Landeninformatie), wat verder afbreuk doet aan de waarachtigheid van dit document.

Wat ten slotte de foto's van uw vernietigd huis betreft, is het voor het CGVS onmogelijk vast te stellen of het om uw huis gaat, noch of de zichtbare vernielingen het gevolg zijn van de door u geciteerde vervolgingsfeiten.” zodat ook deze motieven overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.4.4. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissingen ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde en bijgebrachte, de door verweerder neergelegde en de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De kritiek op de motieven van de bestreden beslissing die gesteund zijn op de COI Focus van 31 maart 2016 is niet langer relevant aangezien voormelde analyse van de veiligheidssituatie in

Bagdad is gesteund op de op 19 en 22 augustus 2016 aan de Raad overgemaakte updates, zijnde de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016, de COI Focus “*Irak. Addendum. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016 en het document “*Musings on Iraq, Security in Iraq, Aug 8-14, 2016*” van 16 augustus 2016. Ook de verwijzing naar arrest nr. 165 616 van de Raad van 12 april 2016 is *in casu* niet dienstig daar in dit arrest werd geoordeeld dat er indertijd onvoldoende actuele informatie voorhanden was om een inschatting te maken van de veiligheidssituatie in Bagdad. Dit is in het onderhavige dossier niet het geval. Het was dan ook in het licht van het ontbreken van actuele informatie dat de Raad zich in voormeld arrest verder enkele bedenkingen maakte omtrent de pertinentie van een aantal overwegingen in de toen bestreden beslissing. Voorts dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Verzoeker brengt aldus geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

2.5.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.8. Waar verzoeker *in fine* vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS